

Istentisztelet 2023. július 9-én

Mit kell, és mit nem kell komolyan venni?

Énekek: 214,1-3 77,1 77,2-6 345,1 422

Lekció: Jób 6

1 Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta: **2** Bárcsak megmérnék elkeseredésemet, és szenvedésemmel együtt mérlegre tennék! **3** Bizony, **súlyosabb a tenger homokjánál, ezért voltak balgák a szavaim.** **4** Mert a Mindenható nyilai vannak bennem, mérgeket issza lelkem, és Isten rettentései sorban elérnek engem. **Zsolt 38,3** **5** Ordít-e a vadszamar a fűben, bög-e az ökör a takarmánya mellett? **6** Megeszik-e az ízetlen ételt sótlanul, vagy van-e íze a nyers tojásnak? **7** Érintésétől is iszonyodom: olyan az, mint a romlott étel. **8** Bárcsak teljesülne kívánságom, és beteljesítené Isten reménységemet! **9** **Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonalát!** **10** **Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét.** **11** Honnan vegyek erőt a várakozásra? Mi várhat még rám, hogy tovább reménykedjem? **12** Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem. **13** Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás? **14** **Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.** **15** Testvéreim hűtlenek, mint a patak, ahogyan a patakok vize eltűnik: **16** előbb jégtől zavarosak, olvadó hó hömpölyög bennük, **17** majd idővel visszahúzódnak, elapadnak, a hőségben fenéig kiszikkadnak. **18** Letérnek útkjéről a karavánok, de kietlen helyre jutnak, és elpusztulnak. **19** Őket keresik Témá karavánjai, a sábai vándorok bennük reménykednek. **20** De megszegyenülnek, amiért bennük bizakodtak, csalódnak, amint odaérnek. **21** Így jártam most én is veletek: látjátok a borzalmat, és féltek. **22** Mondtam-e, hogy adjatok valamit, vagy javaitokból adjatok ajándékot értem, **23** hogy mentsetek meg az ellenség kezéből, váltsatok ki a zsarnokok kezéből? **24** Tanítsatok, és elhallgatók, értessétek meg velem, miben tévedtem! **25** Milyen fájdalmas az őszinte beszéd! **De mire való örökös feddésetek? 26 Szavaimért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember!** **27** Ti még az árvára is sorsot vetnétek, barátaitokra is alkudoznátok! **28** Tekintsetek rám végre, szemetekbe csak nem hazudok! **29** Hagyjátok abba, ne kövessetek el jogtalanságot! Hagyjátok abba, hisz nekem van igazam! **30** Szólt-e nyelvem álnokságot? Nem érezné-e ínyem, mi okozhat romlást?

„Szavaimért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember!”

(Jób 6,26)

Kedves Testvéreim!

Amikor Jób története kerül elénk, sokszor a szenvedésre tesszük a hangsúlyt. Miért van, miért engedi meg Isten, mi a szenvedés értelme – ha van – és ehhez hasonló kérdéseket ébreszt bennünk. Emiatt vonakodunk a könyv olvasásától. Pedig a szemléletünk hibás, ha a szenvedés okát vagy értelmét kutatjuk, mert nem ad erre választ. Jób története egészen másra nézve példa előttünk.

A bevezető fejezet mondja el, hogy a sátán kikezdi Jób istenfélelmét. Arra hivatkozik, hogy *„Mégvan rá az oka, azért féli az Istent! Hiszen te oltalmazod őt, a házát és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá mindarra, amije van, majd káromol még téged!”* (1,9-11) Az Úr pedig megengedi, hogy a sátán csapásokkal sújtsa Jóbot. Elveszíti gyermekeit, egész vagyonát, fekélyekkel teli teste fájdalmai mellett a lelki gyötrelmei pedig csak fokozódnak, amikor jószándékkal érkezett barátai is terhére vannak okoskodásukkal. Amit ők tesznek, ahogyan Jób keserűségére reagálnak, az nagyon érzéketlenre sikerül. Pedig együttérzést, megértést, szeretetet, részvétet várna tőlük, ha már eljöttek. Nem véletlenül mondja nekik: *„Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.”*

Bizony, még ha el is hagyta volna az Úr félelmét, még ha letért is a hit útjáról, még akkor sem feddésre, ítékezésre, hanem *baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek*, mert bajban van. Arra a szeretetre, amely mellé áll, támogatja, visszasegíti oda, ahonnan kiesett. De milyen sokszor figyelmen kívül hagyjuk mi is ezt a tényt! De sokszor adunk mi is bölcs magyarázatokat, vonunk le következtetéseket és teszünk még nagyobb terhet arra, aki már úgymint roskadozik a teher alatt! Valahogy úgy, mint amikor a fuldokolót segítség helyett a víz alá nyomják, miközben ő minden igyekezetével a felszínen próbál maradni. Ilyet tapasztal Jób is a barátai részéről. Bizony, *baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.*

Pedig **Jób nem hagyta el az Úr félelmét** és nem tért le az Ő útjáról. Nem fordult szembe Istennel és nem rúgta fel addigi kapcsolatát Vele. **Sőt!** Éppen ezért a kapcsolatért, ezért **az Úrral való közösségért harcol!** Eddig is ez volt számára a fontos, most pedig még inkább. Most, amikor nem érti, nem tudja felfogni, miért történt vele mindez.

Kedves Testvéreim, erről a lelki harcról szól ez a bibliai könyv. Mert harc ez, mégpedig Istenért, és nem Isten ellen. Jób keserűségében sem fordít hátat Istennek, nem szakítja meg Vele a kapcsolatot, nem mond fel Neki, hanem annál inkább azon van, hogy megmaradjon a Vele való közössége/közösségben. Nyilván Ő még nem mondja azt, amit Péter Jézusnak – Uram, kihez mehetnénk? – de ezt éli át Jób is.

Bárcsak megmérnék elkeseredésemet, és szenvedésemmel együtt mérlegre tennék! Bizony, *súlyosabb a tenger homokjánál, ezért voltak balgák a szavaim* – mondja Jób a barátainak. Ez a válasza a vádakra, amelyekkel illetik őt elkeseredésében mondott kijelentései miatt. Hiszen mérhetetlenül nagy a fájdalma, és nem bírja cipelni a terhet. Azonban a barátai egy alapvető tényt figyelmen kívül hagynak – pedig ez lényeges. Azt ugyanis, hogy a kesergése, panasza, mindaz, ami az ajkát elhagyta, **nem is nekik szólt.** Jób **nem emberekhez beszélt, hanem Istenhez,** a barátai meg úgy minősítették a szavait, mintha nekik szánta volna, mintha bevonta volna őket ebbe a beszélgetésbe. Pedig – ha akár balga szavakkal is, amit maga is

elismer – Jób azért küzd, azért szól, hogy Istentől választ kapjon. Ők pedig úgy érzik, illetékesek Isten helyett Jób helyre tenni és rendre utasítani.

Kedves Testvéreim, úgy gondolom, hogy ezek nagyon fontos dolgok, komoly élethelyzetek. Úgymond hivatásos lelkigondozóknak, akik tanulták ezt, azoknak talán megy – hogy hallgassanak, ne szóljanak, és engedjék, hogy a gondozottjuk kiadja magából az összes feszültséget. De ki megy hivatásos lelkigondozóhoz? Bármelyikünk is hányszor belecsöppenhet egy ilyen vagy hasonló helyzetbe. Milyen hamar megbotránkozunk, talán ki is mondjuk: *Hogy beszélhet így? Miket mond! Nem fél az Istentől?* És milyen jól tudjuk magunkban, hogy mit és hogyan kellene és mit nem szabadna! Milyen könnyen tudjuk osztani a tanácsokat, sorolni a magyarázatokat – csak éppen azt nem érzékeljük, hogy mekkora tévedésben vagyunk! De balgák a szavaink! Ilyenkor pont úgy teszünk, mint a három barátja!

Teljesen érthető, hogy Jób ezt kifogásolja náluk, hiszen mindez őt éri, őt sebzí *„De mire való örökös feddésed? Szavaimért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember!”* Jób azt kéri, hogy ne vegyék komolyan, amikor elkeseredésben mond valamit. Az ilyen beszédet úgy kellene elengednünk a fülünk mellett, mint amit elfúj a szél. Sajnos, sokszor a fontos dolgokat elengedjük a fülünk mellett, a lényegteleneknek pedig túl nagy jelentőséget tulajdonítunk. Amivel sok gondot okozunk, akárcsak itt Jób barátai.

Eközben Isten nem szól bele a panaszkodásba, hagyja, engedi, hogy Jób mondja... Ő annyira megértő, mi meg Nála szigorúbbak vagyunk... Jó lenne megtanulnunk, hogy a keserűségből fakadó balga szavakat nem kellene komolyan venni, felnagyítani és ügyet csinálni belőlük. Ezzel csak újabb és újabb kesergésre provokálták a barátai Jóbót – aztán meg kifogásolták, hogy hogyan beszél és kioktatták... Pedig, ha rögtön az elején megértették volna, hogy szavait Istenhez intézte, nem pedig hozzájuk, ezért nem kellene beleavatkozniuk, akkor mennyi szenvedéstől megkímélhették volna őt.

Kedves Testvéreim! Jóbnak arra a kijelentésére is vonatkozik ez, amit a felolvasott részben hallottunk: *„Bárcsak teljesülne kívánságom, és beteljesítené Isten reménységemet! Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonalát!”* Kétségtelen, hogy Jób itt a halált kívánja. De egész más indítékból, mint pl. Jónás, aki kéri Istent, hogy vegye el az életét: *„Uram, vedd el az életemet, mert jobb nekem meghalnom, mint élnem! Az Úr azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol?! Igazam van! Haragszom mindhalálig”.* Ez sértődés és dac Istennel szemben. Ezzel szemben Jób fél, nehogy elszakadjon Tőle.

Ezért nem lázadás, amikor a halált kívánja. Nem is maga akarja elérni, ahogyan a felesége tanácsolta: *„Átkozd meg Istent és halj meg.”* Nem, Jób a halál által Istenhez akar menekülni: Ugyanis, érzi, hogy nincs ereje, nem bírja már a terhet és fél, hogy ez az állapot elszakíthatja őt Istentől. Pedig ez az, ami neki annyira fontos, amiről nem akar lemondani. *„Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen*

fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét.” Mellette kitartani – ez vigasz a számára.

Kedves Testvéreim, ha Jóbhoz hasonló sorsú személyt, hasonló élethelyzetet keresnénk a bibliában, akkor arra a felismerésre jutunk, hogy nincs. Nincs még egy, annyira egyedi Jób sorsa, lelkiállapota. Mégsem ő járta meg a legnagyobb mélységet, hanem az Úr Jézus Krisztus. Akinek a számára nem próba volt a szenvedés és keresztthalál, hanem olyan valóság, amikor okkal kiáltotta a lelki mélységben: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” A megváltást Ő végezte el. Még az igaz Jób szenvedése sem lett volna erre elég. De arra igen, hogy meglássuk, Isten mindig ott van a háttérben, és csak az történhet meg, amit Ő megenged. Ezért az Ő személyén keresztül akarjuk megérteni, de legalábbis elfogadni a próbákat, még ha a szélnek szólnánk is kétségbeesésünkben. Ő nem ember, hogy könyörtelen legyen hozzánk, hanem irgalmas. Balga szavainkat nem írja a rovásunkra. A fontos, hogy akkor is Őt keressük és Hozzá ragaszkodjunk, amikor ennek minden ellene mondana. *Ámen*

A KÖNNYEK ITT MARADNAK

Sírsz...

Kínoz a tüske, mely szívedre tört,
fojt a teher és meggyötör,
vigaszt sehol se lelsz magadnak.
Vigasztalódj!
A könnyek itt maradnak.

Most még kínok sora tépi lelked,
futottál, de békéd meg nem lelted,
s beléd vad kétségek ragadtak.
Ne félj!
A könnyek itt maradnak.

Mikor majd átlépsz a horizonton,
élted szála elszakad, s minden ponton
múltadra árnyékok tapadnak,
örülj nagyon!
A könnyek itt maradnak.

Sziksza Béni